DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 listopada 1937 r.

Nr 31

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ:

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

889

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 listopada 1937 r.

o ratyfikacji i wejściu w życie protokołu dodatkowego dotyczącego traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. między Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 3 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 392) nastąpiła w dniu 7 sierpnia 1937 r. ratyfikacja protokołu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r., do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 21, poz. 170 oraz Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 81) do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. między Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 106, poz. 836) oraz że zgodnie z przedostatnim ustępem powyższego protokołu dodatkowego data wejścia w życie tegoż protokołu została, za wspólną zgodą obu Umawiających się Stron, ustalona na dzień 1 listopada 1937 r.

Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 stycznia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 57).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1937 r. Nr 81, poz. 587).

890

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 października 1937 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów.

Na podstawie art. 62 ust. 7 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58), zmieniony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 389), otrzymuje brzmienie następujące:

„Od zamknięcia celnego mogą być zwalniane poszczególne składy celne przeznaczone do przechowywania drewna, śledzi solonych przywożonych w opakowaniu beczkowym, jaj, drobiu bitego, masła, ryżu surowego, nasion i owoców oleistych oprócz osobno w taryfie celnej wymienionych, kopry, tłuszczów i olejów roślinnych, tłuszczów i olejów z wszelkich zwierząt morskich, rud wszelkiego rodzaju, łomu żeliwnego i żelaznego, antracytu, kalafonii, kostki brukowej, bloków piaskowych, granitowych, asfaltu, smoły, beczek i skrzyń próżnych oraz przedmiotów, które ze względu na rodzaj, wagę i rozmiar, nie mogą być umieszczone w zamkniętych składach celnych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1937 r. Nr 80, poz. 578).

891

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 listopada 1937 r.

w sprawie zmian w zaszeregowaniu kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Z zakresu działania 1 Urzędu Skarbowego w Poznaniu wyłącza się czynności rachunkowo-kasowe Urzędu Opłat Stemplowych w Poznaniu i przekazuje się te czynności 4 Urzędowi Skarbowemu w Poznaniu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1937 r. Nr 81, poz. 586).

892

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 19 listopada 1937 r.

o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko - bułgarskim.

Na podstawie art. 18 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582) zarządzam co następuje:

§ 1. Czynności rozrachunkowe związane z obrotem towarowym polsko - bułgarskim wykonywa począwszy od dnia 20 listopada 1937 r. jedynie Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1937 r. Nr 80, poz. 580).

893

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1937 r.

o zwolnieniu Instytutu Józefa Piłsudskiego, Poświęconego Badaniu Najnowszej Historii Polski, od podatków i opłat.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 94, poz. 808) zarządza się co następuje:

§ 1.

Zwalnia się Instytut Józefa Piłsudskiego, Poświęcony Badaniu Najnowszej Historii Polski, jako stowarzyszenie wyższej użyteczności, od podatków i opłat tak państwowych, jak i samorządowych, o ile przedmiot opodatkowania wiąże się bezpośrednio z działalnością naukową i wydawniczą Instytutu.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Skarbu:
(—) *Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 listopada 1937 r. Nr 272, poz. 425).

894

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 listopada 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc grudzień 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

895

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 15 listopada 1937 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 6, 8 i 9 listopada 1937 r. 1200 premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z 1935 r. na ogólną sumę 1.897.500 złotych w zło-

cie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 listopada 1937 r. Nr 270, poz. 423).

896

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 20 listopada 1937 r.

w sprawie wylosowanych numerów obligacji 4% Pożyczki Konsolidacyjnej z r. 1936.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 114) zostało w dniach 15 i 16 listopada 1937 r. wylosowanych 10.767 obligacji tejże pożyczki na sumę imiennej wartości 2.740.000 zł w złocie.

Numery obligacji i ich wartość imienna podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 listopada 1937 r. Nr 271, poz. 424).

897

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 listopada 1937 r.

L. D. V. 10771/1/37

w sprawie egzekwowania należności urzędów konsularnych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr 5 z roku 1937 (vide przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31, poz. 903) ukazały się przepisy wykonawcze do rozporządzenia z dnia 6 września r. b. o opłatach konsularnych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 520), zawierające m. in. instrukcje dla urzędów konsularnych R. P. o postępowaniu przy egzekwowaniu wierzytelności Skarbu Państwa od zobowiązanych zamieszkałych w kraju.

Na zasadzie tych przepisów wszystkie obowiązki wierzyciela, wynikające z instrukcji wierzycielskiej z dn. 15 czerwca 1937 r. (Mon. Polski Nr 143, poz. 238), w szczególności co do wysyłania upomnień, wystawiania tytułów wykonawczych i prowadzenia spisów tytułów wykonawczych — przejmie na siebie, w odniesieniu do należności placówek zagranicznych (należności kredytowane przez urzędy konsularne Rzeczypospolitej Polskiej za granicą), Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu zarządza, aby w zakresie należności kredytowanych przez urzędy konsularne Rzeczypospolitej Polskiej za granicą, urzędy skarbowe uważały za jedynego wierzyciela Ministerstwo Spraw Zagranicznych i wszelką korespondencję związaną z egzekucją tych należności prowadziły wyłącznie bezpośrednio z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, jak również przelewały osiągniętą gotówkę na rachunek tego Ministerstwa.

Sumy ściągnięte organa egzekucyjne będą wpłacać, zgodnie z § 8 instrukcji wierzycielskiej, na konto czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności Nr 30.400 Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie do egzekucji tylko tych należności, które objęte zostaną tytułami wykonawczymi wystawionymi przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Znajdujące się w posiadaniu urzędów skarbowych, a wystawione dotychczasowym trybem tytuły wykonawcze placówek zagranicznych, jak również związana z tymi tytułami korespondencja oraz przelew ściągniętych sum należności — powinny być załatwione według zasad dotychczasowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

898

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 listopada 1937 r.

L. D. V. 38698/4/37

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937 dla przedsiębiorstw skupu zawodowego jaj kurzych w celach eksportowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 27 listopada 1936 r. L. D. V. 44684/4/36 Część I, p. 1c) (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 978), Ministerstwc Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zezwala na prowadzenie w 1937 roku przedsiębiorstw skupu zawodowego jaj kurzych w celach eksportowych przy sumie skupu ponad 500.000 zł do 700.000 zł na podstawie świadectw przemysłowych kategorii II-ej przedsiębiorstw handlowych.

Ulga powyższa przysługuje z urzędu (bez składania indywidualnych podań) pod warunkiem prowadzenia przez wymienione przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

899

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 listopada 1937 r.

L. D. V. 29715/3/37

w sprawie podatku od nieruchomości — w odniesieniu do nieruchomości zajętych na przedsiębiorstwa i zakłady związków samorządowych i międzykomunalnych.

Do

wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Wskutek zapytań niektórych izb skarbowych, w sprawie stosowania przepisów dekretu o podatku od nieruchomości w odniesieniu do nieruchomości, stanowiących własność związków samorządowych i międzykomunalnych, a zajętych przez przedsiębiorstwa tych związków, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Za przedsiębiorstwa związków samorządowych i międzykomunalnych uważa się, po myśli § 108 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 937), zarówno przedsiębiorstwa o charakterze czysto przemysłowym i handlowym, jak i przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej jak np. zakłady wodociągowe, gazownie, elektrownie, tramwaje, rzeźnie itp.

Wobec tej kwalifikacji prawnej przedsiębiorstwa — nieruchomości wymienionych związków zajmowane na powyższe przedsiębiorstwa podlegają podatkowi od nieruchomości na zasadzie przepisu art. 2 pkt. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14).

Natomiast wolne są od podatku, po myśli przepisu artykułu 2 pkt. 2 powołanego dekretu, nieruchomości tychże związków zajmowane na zakłady dobra publicznego (np. ambulatoria, przytułki itp.), ponieważ, zgodnie z postanowieniem § 107 cytowanego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, nie posiadają one cech przedsiębiorstw, gdyż z założenia i celu zakłady dobra publicznego nie mogą przynosić zysków.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

900

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1937 r.

L. D. V. 39640/4/37

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1938.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu zarządza następujące ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1938:

Część I. Ulgi z urzędu.

Z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) **zezwala się na prowadzenie:**

1) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii pierwszej** przedsiębiorstw handlowych:

a) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II, lit. A, rozdział VII, kategoria pierwsza taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 300.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II, lit. A, rozdział XVI, kategoria pierwsza taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 300.0000 złotych;

c) przedsiębiorstw **skupu zawodowego** jaj kurzych oraz pierza i puchu w celach eksportowych przy sumie skupu ponad 700.000 złotych do 1.000.000 złotych pod warunkiem prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych;

2) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **hurtowni wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego,** utrzymujących oddziały (filie);

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XVI kategoria pierwsza taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 150.000 złotych;

c) **przedsiębiorstw skupu zawodowego** jaj kurzych oraz pierza i puchu w celach eksportowych przy sumie skupu ponad 500.000 złotych do 700.000 złotych pod warunkiem prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych;

d) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II, lit. A, rozdział VII, kategoria pierwsza taryfy, o ile zatrudniać będą najwyżej do 25 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących;

3) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii drugiej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział I kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 100.000 złotych;

b) **aptek,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XIV kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

c) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XVI kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 60.000 złotych;

d) **hurtowni wyrobów monopolu solnego,** zarówno utrzymujących oddziały (filie), jak i nie utrzymujących oddziałów (filii), o ile wysokość obrotów za rok 1937 nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 7.200 złotych;

e) **biur pośrednictwa handlowego** (cz. II, lit. A, rozdział VI, kategoria druga, p. 4 taryfy), o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów (prowizji) nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 7.200 złotych;

f) **biur wynajmu filmów kinematograficznych,** o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 150.000 złotych;

4) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii II-b zajęć przemysłowych:**

zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego, wymienionych w cz. III lit. D kategoria II-b taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów (prowizji) nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

5) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii trzeciej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział I kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wprowadzających w ciągu 1938 roku sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom oraz nowopowstających w 1938 r., które prowadzić będą, między innymi, również sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają warunkom, określonym w cz. II lit. A rozdział I kategoria trzecia taryfy lub wymienionym w cz. I p. 5 lit. a) niniejszego okólnika, a jedynie fakt prowadzenia sprzedaży wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku stanowiłby o zaliczeniu danego przedsiębiorstwa do kategorii drugiej świadectwa przemysłowego (cz. II, lit. A, rozdział I, kategoria druga, punkt 2 lit. k taryfy);

c) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II, lit. A, rozdział VII, kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 25.000 złotych;

d) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II, lit. A, rozdział VII, kategoria druga taryfy, o ile zakłady te bez wyszynku trunków zatrudniać będą najwyżej do 12 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny w tych zakładach pracujących;

e) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile przedsiębiorstwa te prowadzą sprzedaż następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa, miodu, moszczu i wina owocowego oraz o ile zatrudniają od 4 do 12 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny, zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach;

f) **oddziałów (filii) hurtowni wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego,** uruchamianych przez hurtowników, działają-

cych na mocy umów z dyrekcjami właściwych monopolów, o ile oddziały (filie) te będą uruchamiane w obrębie rejonu, należącego w myśl umowy do hurtownika i prowadzone na koszt hurtownika we własnej jego administracji;

g) **przedsiębiorstw przewozowych,** utrzymujących najwyżej dwa samochody ciężarowe;

h) **przedsiębiorstw autobusów,** utrzymujących najwyżej dwa autobusy;

i) **księgarni,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XII kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

j) przedsiębiorstw komisowej sprzedaży benzyny z t. zw. **„stacji (pomp) benzynowych";**

6) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw,** wymienionych w części II lit. A taryfy, rozdziały:

I kategoria trzecia (handel towarowy), VIII (sale bilardowe),

X kategoria trzecia (hotele, pokoje umeblowane, zajazdy i gospody),

XI kategoria trzecia (pensjonaty, również prowadzone sezonowo i pokoje umeblowane ze stołowaniem),

XII kategoria trzecia (księgarnie),

XIII kategoria trzecia (zakłady lecznicze),

XVI kategoria trzecia (przedsiębiorstwa kinematograficzne),

XVII kategoria trzecia (przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale ze scenami),

XIX (wrotniska i ślizgawki),

XXI kategoria trzecia (wydawnictwa utworów drukowanych),

o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 15.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw z wyłączną drobną sprzedażą** (tylko konsumentom) **wyrobów monopolu tytoniowego,** powstających w 1938 roku w gminach wiejskich, w których dotychczas nie było żadnego punktu sprzedaży tych wyrobów; do korzystania z wymienionej ulgi nie stoi na przeszkodzie fakt prowadzenia jednocześnie ze sprzedażą wyrobów monopolu tytoniowego sprzedaży artykułów niezbędnych do palenia (bibułek, gilz itp.), względnie ubocznej sprzedaży znaczków pocztowych i stemplowych, blankietów wekslowych, losów loterii państwowej, kart do gry oraz przyborów do palenia i zapalania;

c) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wprowadzających w ciągu 1938 roku sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom oraz nowopowstających w 1938 roku, które prowadzić będą, między innymi, również sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają warunkom, określonym w cz. II lit. A rozdział I kategoria czwarta taryfy lub wymienionym w cz. I p. 6 lit. a) niniejszego okólnika, a jedynie fakt prowadzenia sprzedaży wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku stanowiłby o zaliczeniu danego przedsiębiorstwa do kategorii drugiej świadectwa przemysłowego (Cz. II lit. A rozdział I kategoria druga, punkt 2 lit. k. taryfy);

d) **przedsiębiorstw** gastronomicznych, wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

e) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategoria druga taryfy, o ile przedsiębiorstwa te prowadzą sprzedaż następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa, miodu, moszczu i wina owocowego oraz o ile ilość zatrudnionych pracowników nie przekracza 3 osób, licząc w tym właściciela i członków jego rodziny, zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach.

7) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorii czwartej przedsiębiorstw handlowych:**

a) przedsiębiorstw, wymienionych w części II lit. A taryfy, rozdziały:

I kategoria trzecia i czwarta (handel towarowy),

VIII (sale bilardowe),

IX (zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących),

X kategoria trzecia i czwarta (hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe),

XI kategoria trzecia (pensjonaty, również prowadzone sezonowo i pokoje umeblowane ze stołowaniem),

XII kategoria trzecia (księgarnie),

XIII kategoria trzecia (zakłady lecznicze),

XVI kategoria trzecia (przedsiębiorstwa kinematograficzne),

XVII kategoria trzecia (przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale ze scenami),

XIX (wrotniska i ślizgawki),

XX (magle i maszyny do czesania wełny),

XXI kategoria trzecia (wydawnictwa utworów drukowanych),

o ile wysokość ustalonych za rok 1936 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

b) **z ważnością do 6-ciu miesięcy od wydania świadectwa — pensjonatów, utrzymywanych przez właścicieli gospodarstw rolnych** w swoich gospodarstwach poza obrębem gmin miejskich oraz miejscowości klimatycznych i leczniczych, o ile ilość wynajmowanych pokojów nie przekracza liczby 12 (dwunastu); wspomniane pensjonaty zwalnia się nadto od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu za rok 1938;

8) **na podstawie jednego świadectwa przemysłowego,** nabytego dla księgarni:

a) **księgarni** wraz z uboczną sprzedażą materiałów piśmiennych, o ile łączny obrót tych przedsiębiorstw za rok 1936 nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 zł i

b) wypożyczalni książek, mieszczących się w jednym lokalu z księgarnią i należących do tego samego właściciela; do osób zatrudnionych w księgarni, należy w tym przypadku zaliczać również osoby zatrudnione w wypożyczalni, a za obrót, stanowiący podstawę do ulg przy nabywania świadectw przemysłowych, przyjmować obrót łączny z księgarni i z wypożyczalni;

9) **bez obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych:**

a) **drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych w przedsiębiorstwach handlowych** (cz. II lit. A taryfy), o ile sprzedaż odbywa się w jednym i tym samym lokalu;

b) **skupu butelek po wyrobach państwowego monopolu spirytusowego** przez przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży tych wyrobów,

c) **ubocznej sprzedaży krajowych pism periodycznych** przez przedsiębiorstwa wymienione w części II lit. A taryfy, rozdziały:

I (handel towarowy),
VII (przedsiębiorstwa gastronomiczne) i
XII (księgarnie);

wspomniane przedsiębiorstwa zwalnia się nadto od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu, osiągniętego przez nie w 1938 roku ze sprzedaży krajowych pism periodycznych;

10) **na podstawie niżej wymienionych kategorii świadectw przemysłowych:**

przedsiębiorstw przemysłowych, wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV, XVIII i XIX taryfy:

A) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii drugiej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV i XIX taryfy, a zatrudniających najwyżej 1250 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających najwyżej 625 robotników;

B) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii trzeciej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV i XIX taryfy, a zatrudniających najwyżej 625 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających najwyżej 250 robotników;

C) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XIV i XIX taryfy, a zatrudniających zarówno przy fabrykacji ręcznej jak i przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 250 robotników,

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających zarówno przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 125 robotników;

D) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii piątej:**

a) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C. rozdział XIV taryfy a zatrudniających przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 25 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25 robotników;

b) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, a zatrudniających:

przy fabrykacji ręcznej najwyżej 70 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 35 robotników;

c) przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, a zatrudniających:

przy fabrykacji ręcznej najwyżej 100 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 50 robotników;

E) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii szóstej:**

przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy, a zatrudniających:

przy fabrykacji ręcznej najwyżej 25 robotników,

przy stosowania silników mechanicznych najwyżej 15 robotników;

F) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii siódmej:**

przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy, a zatrudniających:

przy fabrykacji ręcznej najwyżej 12 robotników,

przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 10 robotników;

11) na podstawie niżej wymienionych kategorii świadectw przemysłowych:

przedsiębiorstw wykonywania filmów dla kinematografów, wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVII taryfy:

a) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii piątej**

przedsiębiorstw wykonywania polskich filmów pełnoprogramowych;

b) na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii ósmej przedsiębiorstw wykonywania polskich filmów krótkometrażowych (dodatków filmowych do obrazu głównego w programie, których długość nie przekracza dziewięćset metrów).

Część II.

Ulgi indywidualne.

A. **Na skutek indywidualnych podań płatników upoważnia się:**

1) **urzędy skarbowe** do:

a) zezwolenia **przedsiębiorstwom wymienionym w cz. II lit. A rozdziały I, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XIX, XX i XXI taryfy** na nabywanie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej lub półrocznego (za cenę półrocznego) kategorii trzeciej zamiast ustawowo przewidzianej kategorii trzeciej oraz półrocznego (za cenę półrocznego) kategorii czwartej zamiast ustawowo przewidzianego całorocznego kategorii czwartej w przypadkach nie podpadających pod ulgi lub nie objętych ulgami z części I niniejszego okólnika oraz w przypadkach uruchomienia przedsiębiorstwa w latach 1937 lub 1938;

b) zezwalania na prowadzenie **wypożyczalni książek (biblioteki, czytelni)** w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, do I klasy miejscowości, na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii czwartej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość obrotów ustalonych za rok 1936 względnie obrotów osiąganych w 1937 roku lub spodziewanych w 1938 roku w przedsiębiorstwach nowopowstałych, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

c) **zwalniania przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. A rozdziały: I — kat. czwarta, IX, X — kat. czwarta, XI — kat. trzecia i XX taryfy** od obowiązku nabywania świadectwa przemysłowego, o ile wysokość obrotów ustalonych za rok 1936, względnie obrotów osiąganych w 1937 roku lub spodziewanych w 1938 roku w przedsiębiorstwach nowopowstałych, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 2.000 złotych;

d) zwalniania od obowiązku nabywania świadectw przemysłowych, względnie zezwalania na nabywanie półrocznych (zamiast całorocznych) świadectw przemysłowych **przedsiębiorstwom handlu rozwoźnego** (kategoria Va) **oraz handlu obnośnego** (kategoria Vb);

e) zezwalania **przedsiębiorstwom przemysłowym** wymienionym w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy kat. VI i VII na **dodatkowe zatrudnienie** robotników w okresie najwyżej **60 dni** ponad normy ulgowe ustalone w części I pkt 10 lit. E i F niniejszego okólnika z tym, że przedsiębiorstwo prowadzone na podstawie **świadectwa przemysłowego kategorii szóstej** może dodatkowo zatrudnić przy fabrykacji ręcznej najwyżej 5 robotników, a przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 3 robotników, natomiast przedsiębiorstwo prowadzone na podstawie **świadectwa przemysłowego kategorii siódmej** — przy fabrykacji ręcznej najwyżej 3 robotników, zaś przy stosowaniu silników mechanicznych najwyżej 2 robotników;

2) **izby skarbowe** (Urząd Wojewódzki Śląski):

a) do przyznawania ulg w świadectwach przemysłowych na rok 1938 nie objętych postanowieniami części I niniejszego okólnika oraz przekraczających uprawnienia urzędów skarbowych w zakresie indywidualnych ulg, przewidziane w części II niniejszego okólnika,

b) do darowania płatnikom skutków wniesienia podań o ulgi po terminach poniżej wyznaczonych.

Termin na wnoszenie podań o ulgi z części II niniejszego okólnika wyznacza się do dnia 31 grudnia 1937 r. włącznie. O ile chodzi o przedsiębiorstwa uruchamiane w 1938 roku lub wykonywane sezonowo w 1938 roku, podania o ulgi winny być wnoszone w terminie do dni 14 po uruchomieniu (rozpoczęciu wykonywania) przedsiębiorstwa lub zajęcia przemysłowego.

Podania o ulgi należy wnosić do właściwego urzędu skarbowego.

Postanowienia izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) na wniesione do dnia 31 grudnia 1937 r., podania o ulgi winny być wydane i doręczone płatnikom w terminie do dnia 1 maja 1938 r. Postanowienia urzędów skarbowych na wniesione do dnia 31 grudnia 1937 r., podania o ulgi — w terminie do dnia 1 kwietnia 1938 r.

Na podania o ulgi w świadectwach przemysłowych dla przedsiębiorstw uruchamianych lub wykonywanych sezonowo w 1938 roku, izby skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski) powinny wydać postanowienia i doręczyć je płatnikom w terminie 10 tygodni od daty złożenia podania, natomiast urzędy skarbowe — w terminie 8 tygodni od daty złożenia podania.

W razie niewydania lub niedoręczenia postanowienia w zakreślonych wyżej terminach, uważa się wyrażoną w podaniu prośbę za uwzględnioną całkowicie, jeżeli uprawnioną do jej przyznania jest izba skarbowa (Urząd Wojewódzki Śląski) lub też za uwzględnioną w granicy najwyższej ulgi przewidzianej dla danego przedsiębiorstwa w części II niniejszego okólnika, jeżeli chodzi o uprawnienia przewidziane w tej części okólnika dla urzędów skarbowych.

Podania złożone po terminie pozostawiane będą bez rozpatrzenia. O pozostawieniu podania bez rozpatrzenia urząd skarbowy zawiadomi płatnika pisemnie.

B. **Na skutek indywidualnych podań płatników bądź też z urzędu** — przy sposobności lustracji przedsiębiorstwa — **upoważnia się urzędy skarbowe do:**

zezwalania na prowadzenie **przedsiębiorstw przemysłowych, zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, dorożkarstwa i furmaństwa** wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa**

przemysłowego bądź bez świadectwa przemysłowego, o ile przedsiębiorstwo prowadzone jest wyłącznie przez samego właściciela.

Część III.

Ulgi w zaklasowaniu miejscowości.

Przedsiębiorstwom położonym na obszarze niżej wymienionych miejscowości zezwala się z urzędu na nabywanie świadectw przemysłowych na rok 1938 według cen dla miejscowości:

1) klasy III — na obszarze miasta Pszczyny oraz gmin: Brzezinka i Brzęczkowice w województwie śląskim,

2) klasy IV — na obszarze miast: Limanowa i Ropczyce w województwie krakowskim,

3) klasy IV — na obszarze miasta Gniewa w województwie pomorskim,

4) klasy IV — na obszarze miasta Odolanowa w województwie poznańskim.

Uwagi do okólnika.

1. Za obrót, stanowiący podstawę do korzystania z ulg przy nabywaniu świadectwa przemysłowego na rok 1938, uważa się:

a) w przedsiębiorstwach, które w latach 1936 i 1937 opłacały podatek przemysłowy od obrotu w formie **ryczałtu** (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98)

według	grupy	1	sumę	zł	1.300
"	"	2	"	"	2.000
"	"	3	"	"	2.600
"	"	4	"	"	3.200
"	"	5	"	"	4.000
"	"	6	"	"	5.000
"	"	7	"	"	6.000
"	"	8	"	"	7.000
"	"	9	"	"	8.000
"	"	10	"	"	9.000
"	"	11	"	"	10.000
"	"	12	"	"	12.000
"	"	13	"	"	14.000
"	"	14	"	"	16.000
"	"	15	"	"	18.000
"	"	16	"	"	20.000
"	"	17	"	"	23.000
"	"	18	"	"	26.000
"	"	19	"	"	29.000
"	"	20	"	"	32.000
"	"	21	"	"	35.000
"	"	22	"	"	38.000
"	"	23	"	"	41.000
"	"	24	"	"	44.000
"	"	25	"	"	47.000
"	"	26	"	"	50.000

przy czym przy zaszeregowaniu do powyższych grup nie należy brać pod uwagę obrotów osiągniętych przez te przedsiębiorstwa ze sprzedaży artykułów podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu;

b) w innych przedsiębiorstwach, o ile przedmiotem ich handlu są artykuły podlegające podatkowi scalonemu — **ogólny przychód brutto za rok 1936,** osiągnięty ze sprzedaży artykułów, podlegających jak również i nie podlegających podatkowi scalonemu; w przedsiębiorstwach prowadzących sprzedaż wyrobów państwowego monopolu tytoniowego i spirytusowego oraz w hurtowniach wyrobów monopolu solnego, jako obrót osiągnięty ze sprzedaży tych wyrobów przyjmuje się sumę stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol, a wyznaczoną przez tenże monopol ceną sprzedażną.

2. W przedsiębiorstwach nowopowstałych (lata 1937 i 1938), jak również i w poprzednio istniejących przedsiębiorstwach handlowych, **wysokość obrotu podlegającego podatkowi scalonemu,** w przypadku nieposiadania przez władze skarbowe odpowiedniego materiału **winna być ustalona** bądź na podstawie ksiąg handlowych, o ile one są w przedsiębiorstwie prowadzone, bądź na podstawie oceny urzędów skarbowych, ewentualnie przy współudziale biegłych.

3. Obrotów wewnętrznych (art. 5 ust. (2) ustawy o państwowym podatku przemysłowym) nie wlicza się do ogólnego obrotu przedsiębiorstwa przekazującego, stanowiącego podstawę do korzystania z ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1938.

4. Ulga z urzędu (część I okólnika) przysługuje przedsiębiorstwom (zajęciom przemysłowym), którym nakazy płatnicze na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936 zostały doręczone przed dniem 31 grudnia 1937 r. W przypadku niedoręczenia nakazu w powyższym terminie, ulga z urzędu nie przysługuje i może być udzielona jedynie na skutek indywidualnego podania płatnika, złożonego w terminie zakreślonym w części II okólnika.

5. Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie jednej i tej samej miejscowości oraz zmiana osoby właściciela przedsiębiorstwa nie wyłącza prawa do ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1938, jeżeli przedsiębiorstwo nie zmieniło ani zakresu, ani przedmiotu swojej działalności.

6. Płatnicy, którzy oprócz sprzedaży produktów własnego wyrobu, dokonywanej w tym samym lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, prowadzą również sprzedaż towarów obcego pochodzenia, mogą korzystać z ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1938, przy czym podstawę do przyznania ulgi stanowi w tym przypadku obrót, osiągnięty ze sprzedaży towarów (produktów) obcej produkcji.

7. Hurtownie wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego, nie utrzymujące oddziałów (filii) mogą być prowadzone na

podstawie świadectw przemysłowych kategorii II przedsiębiorstw handlowych z mocy sam-j ustawy o państwowym podatku przemysłowym (rozdz. VI cz. II lit. A taryfy).

8. Przedsiębiorstwa komisowe oraz pośrednictwa handlowego prowadzone łącznie z przedsiębiorstwem handlu towarowego na podstawie jednego świadectwa przemysłowego, mogą korzystać jedynie z ulg przewidzianych w części II lit. A pkt 2 niniejszego okólnika.

9. W celu uniknięcia nieporozumień, czy przedsiębiorstwo powstało w II półroczu 1938 roku, czy też prowadzone jest na podstawie półrocznego ulgowego świadectwa przemysłowego, na deklaracjach i świadectwach przemysłowych należy umieścić odpowiednią adnotację.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Kajetan Morawski.*

901

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1937 r.

L. D. VI. 10995/3/37

w sprawie przenoszenia zapasu cukru do kontyngentu wewnętrznego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Wskutek wątpliwości podniesionych przez jedną z izb skarbowych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Według art. 8 ust. 3 pkt b) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) Minister Skarbu może zezwalać na zatrzymywanie przepisowego zapasu cukru przez jedną cukrownię w zamian za inną. Zezwolenia udziela się na prośbę przedsiębiorców zarówno cukrowni zamierzającej przelać obowiązek zatrzymywania w magazynie przepisowego zapasu cukru na inną cukrownię, jako też cukrowni zamierzającej przejąć na siebie ten obowiązek za inną cukrownię.

W następstwie uzyskanego zezwolenia cukrownia uwalniająca się od obowiązku zatrzymywania zapasu cukru przelewa zarazem z samego prawa wszystkie obowiązki i ewentualne uprawnienia, związane z zatrzymywaniem zapasu cukru, na cukrownię, która obowiązek taki na siebie przejęła. Wobec tego w przypadku przeniesienia cukru z zapasu do kontyngentu wewnętrznego powiększa się odpowiednio kontyngent wewnętrzny tej cukrowni, która przejęła na siebie poprzednio obowiązek zatrzymywania w magazynie zapasu cukru za inną cukrownię.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

902

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 17 listopada 1937 r.

o zmianie okólnika Nr 35 z dn. 4 marca 1937 r. w sprawie przekazów do Niemiec.

W miejsce rozdziału II na str. 2-ej powyższego okólnika należy wstawić rozdział następujący:

II. Wyjazdy do Niemiec.

A. **Wyjazdy w sprawach handlowych.**

Za wyjazd w sprawach handlowych należy uważać każdy wyjazd, który odbywa się na podstawie paszportu zagranicznego zaopatrzonego adnotacją „wyjazd w sprawach handlowych", a w braku takiej adnotacji — gdy wyjeżdżający sam określił we wniosku cel swego wyjazdu jako handlowy.

Osoby mające miejsce zamieszkania w kraju, legitymujące się paszportami zagranicznymi, mogą wywozić na koszty podróży handlowych do Niemiec czeki lub listy kredytowe Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, płatne z należności tej instytucji w Niemczech oraz niemieckie pieniądze srebrne według norm podanych niżej.

Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do przydzielania i zezwalania na wywóz zagranicę:

1) czeków (listów kredytowych) Polskiego Instytutu Rozrachunkowego (PIR) do kwoty zł 100 na każdą osobę i na każdy dzień pobytu w Niemczech, zadeklarowanego przez wnioskodawcę, jednak jednorazowo nie więcej niż sumy przypadającej na pobyt 4-o tygodniowy;

2) niemieckich pieniędzy srebrnych do kwoty RM 30 od osoby przy każdorazowym wyjeździe do Niemiec.

Wywóz sum wyższych niż oznaczone w pkt 1 i 2 jest dopuszczalny za specjalnym zezwoleniem Komisji Dewizowej.

Osobom przebywającym w sprawach handlowych w Niemczech dłużej niż pierwotnie zamierzały może ten bank dewizowy, który

dokonał przydziału przed jej wyjazdem, przydzielić i wysłać dalszą kwotę w czekach (liście kredytowym) PIR'u w granicach norm określonych w pkt 1) na podstawie wniosku złożonego zgodnie z przepisami okólnika Komisji Dewizowej Nr 4.

Czeki i listy kredytowe PIR'u będą sprzedawać banki dewizowe upoważnione do tego przez Polski Instytut Rozrachunkowy. Czeki te będą honorowane w Niemczech przez Dresdner Bank w Berlinie oraz wszystkie oddziały i korespondentów tej instytucji w Niemczech.

W związku z powyższymi przepisami osoby wyjeżdżające do Niemiec w sprawach handlowych nie mają prawa nabywać ani wywozić za granicę środków płatniczych na zasadzie §§ 4 i 12 (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. lub generalnych zezwoleń Komisji Dewizowej udzielonych Oddziałom Banku Polskiego, bankom dewizowym, instytucjom i organizacjom, ponad kwotę RM 30 w niemieckich monetach srebrnych, o których mowa wyżej.

B. **Wyjazdy w sprawach innych niż handlowe.**

Komisja Dewizowa upoważnia generalnie Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do przydzielania i zezwalania na wywóz za granicę akredytyw (przekazów) wystawionych przez Bank Polski do wysokości kwoty RM 750 w ciągu miesiąca kalendarzowego na każdą osobę legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym lub na jeden paszport zagraniczny. Ponadto każda osoba korzystająca z tego zezwolenia może nabyć i wywieźć RM 30 w niemieckich pieniądzach srebrnych w ciągu miesiąca kalendarzowego.

Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do Niemiec na podstawie upoważnienia zawartego w poprzednim ustępie, nie mogą nabywać ani wywozić za granicę środków płatniczych na zasadzie §§ 4 i 12 (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. lub generalnych zezwoleń Komisji Dewizowej udzielonych Oddziałom Banku Polskiego, bankom dewizowym, instytucjom i organizacjom poza kwotą RM 30 w niemieckich monetach srebrnych.

Akredytywy Banku Polskiego płatne są w Niemczech w następujących bankach i ich oddziałach: Deutsche Verkehrs—Kredit Bank, Berlin, Deutsche Bank, Berlin, Dresdner Bank, Berlin, Commerz - und Privat Bank, Berlin, Bayerische Hypotheken und Wechselbank, München.

Celem umożliwienia doręczenia podróżnemu akredytywy przed jego wyjazdem należy przesłać Bankowi Polskiemu na 7 dni naprzód zlecenie na formularzu Nr 471 lub Nr 472. W zleceniu tym należy w rubryce „odbiorca" polecić wystawienie akredytywy oraz umieścić oprócz imienia i nazwiska podróżnego również numer, datę i miejsce wystawienia jego paszportu; ponadto należy podać adres w Polsce, pod którym akredytywa ma być przesłana, jeśli nie ma być wydana bankowi, za którego pośrednictwem udzielono zlecenia. Przy wyjazdach na zasadzie paszportu zbiorowego należy oprócz numeru, daty i miejsca wystawienia tego paszportu podać ilość podróżnych, przypuszczalny czas trwania wycieczki oraz nazwisko i imię przewodnika.

Na uzasadnioną prośbę podróżnego np. nagły wyjazd, będzie Bank Polski wykonywać zlecenia w formie przekazów, które płatne będą tylko w następujących miejscowościach w oddziałach Deutsche Verkehrs — Kredit Bank: Breslau, Dresden, Erfurt, Essen, Frankfurt a. Main, Halle (S), Hamburg, Hannower, Karlsruhe, Kassel, Köln, a/Rhein, Königsberg, Mainz, München, Münster (W), Nürnberg, Saarbrücken, Schwerin (M), Stettin, Stuttgart, Wuppertal. Przekazy na inne miejscowości Bank Polski będzie przyjmować tylko wyjątkowo, przy czym w razie przekazywania w drodze telegraficznej—za dodatkową opłatą w kwocie zł 10, o ile przekaz ma być wykonany przez korespondenta w Niemczech listownie, a zł 15 o ile telegraficznie. Przy przekazach na koszty podróży należy wyraźnie zaznaczyć na zleceniu przekazowym, że odbiorca znajduje się w Niemczech w podróży, gdyż przekazy na koszty utrzymania osób przebywających w Niemczech stale np. na studiach, wykonywane są z innego rachunku Banku Polskiego.

Zarówno akredytywy, jak i przekazy ograniczone są przepisami dewizowymi niemieckimi do kwoty RM 750 miesięcznie na jedną osobę i są wypłacane — za pośrednictwem paszportu — po RM 25 dziennie lub z góry na 10 dni.

Podjęte a niewykorzystane kwoty należy przed wyjazdem z Niemiec wpłacić lub przekazać do Deutsche Verkehrs - Kredit Bank A. G., Berlin, na rachunek Nr 588 Banku Polskiego p. n. „Konto für Deutschlandreisen"; równowartość tych kwot, jak również równowartość nie podjętych przekazów do Niemiec lub niewykorzystanych akredytyw będzie wypłacać podróżnym Wydział Zagraniczny Banku Polskiego za pośrednictwem banku dewizowego, który pośredniczył przy wydaniu zlecenia Bankowi Polskiemu.

C. **Uwaga do okólnika Komisji Dewizowej Nr 27.**

W związku z przepisami zawartymi w rozdziałach A i B niniejszego okólnika winny wszystkie wnioski o zezwolenie na wywóz środków płatniczych na koszty podróży za granicę zawierać wyraźne oświadczenie wnioskodawcy, określające kraje, do których wyjazd następuje i możliwie ścisły czas pobytu w poszczególnych krajach.

Podróże handlowe z Niemiec do Polski.

W związku z art. 2 Układu Rozrachunkowego Polsko - Niemieckiego z dnia 20 lutego 1937 r., w myśl którego rozrachunkiem objęte zostały koszty podróży handlowych, Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego, bankom dewizowym i innym instytucjom kredytowym, upoważnionym do tego przez PIR, na honorowanie w ciężar rachunku PIR'u czeków (listów kredytowych) emitowanych przez Dresdner Bank w Berlinie na podstawie cytowanej umowy i przedstawionych do zapłaty przez podróżnych z Niemiec.

Komisja Dewizowa.

903

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH DO ROZPORZĄDZENIA O OPŁATACH KONSULARNYCH.

E. III. 686/32/37.

Przy stosowaniu rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 6 września 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu i Opieki Społecznej o opłatach konsularnych (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 70, poz. 520) obowiązują następujące przepisy:

A. Do rozporządzenia.

Do § 2.

Zwolnienie od opłat za interwencje u władz miejscowych obowiązuje jedynie w przypadkach, gdy urząd konsularny stwierdzi, że władze te istotnie naruszyły uprawnienia obywatela polskiego, wynikające z ustawodawstwa miejscowego, obowiązujących umów międzynarodowych lub ogólnych zasad prawa międzynarodowego. W przypadkach, gdy interwencja, wszczęta na skutek prośby petenta, okaże się nieuzasadniona, zwłaszcza jeśli petent błędnie informował urząd o stanie faktycznym, stanowiącym podstawę interwencji, powinien on uiścić opłatę od podania oraz ewentualne opłaty z poz. 52 — 53 T. O. K.

Nie są wolne od opłaty czynności konsularne, przewidziane w taryfie, a potrzebne w związku z interwencją (np. wystawienie paszportu, wydobycie lub legalizacja dokumentów).

Zwolnienie od zwrotu wydatków rzeczywistych, spowodowanych interwencją, powinno nastąpić jedynie w przypadkach, gdy zachodzą okoliczności, uzasadniające zwolnienie od opłaty konsularnej, a interwencja wskazana jest w interesie publicznym, zwłaszcza jeśli ze względu na charakter sprawy wchodzi w rachubę prestiż Państwa. W przypadkach zaś, gdy sprawa wymagająca interwencji nie ma znaczenia zasadniczego i nie wykracza poza ramy zwykłego incydentu, urząd konsularny może zażądać zwrotu wydatków rzeczywistych w całości lub częściowo.

Do § 3 lit. d).

Jako stowarzyszenia wyższej użyteczności publicznej zostały dotychczas uznane: Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej, Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej, Towarzystwo Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych, Polski Biały Krzyż, Towarzystwo Przyjaciół Młodzieży Akademickiej, Związek Harcerstwa Polskiego, Instytut Józefa Piłsudskiego poświęcony badaniu najnowszej historii Polski, Polski Czerwony Krzyż.

Do § 5.

Wyliczenie w § 5 (2) wydatków rzeczywistych jest przykładowe. Poza wymienionymi wydatkami należą do nich również koszta podróży urzędnika konsularnego w przypadkach, gdy strona stosownie do instrukcji niniejszej do § 2 zwolniona jest od opłat konsularnych, przewidzianych w poz. 52 — 53, opłaty za książeczki paszportowe i inne druki, za które wprowadzono specjalne opłaty itp.

Zwolnienie strony od opłaty konsularnej nie obejmuje zwolnienia od zwrotu wydatków rzeczywistych. Osoby wymienione w § 3 rozporządzenia są zatem zasadniczo obowiązane do ich zwrotu i mogą być zwolnione najwyżej od zwrotu wydatków, przewidzianych w punkcie § 5 (2) lit. b).

Również przyznanie stronie przez urząd konsularny prawa ubogich stosownie do § 11 (1) nie zwalnia jej od obowiązku zwrotu wydatków rzeczywistych, a może zasadniczo dotyczyć jedynie drobnych wydatków za opłaty pocztowe itp. Zwolnienie od większych wydatków rzeczywistych może we wszystkich przypadkach nastąpić jedynie w ramach § 10 (2).

Do § 10 (1).

W myśl drugiego zdania tego ustępu zwolnione są od opłat w szczególności zaświadczenia i legalizacja zaświadczeń dla uzyskania paszportu emigracyjnego, zaświadczenia dla otrzymania w kraju zasiłków dla bezrobotnych, wszelkie czynności mające za przedmiot obronę robotnika przed sądami pracy lub władzami i instytucjami ubezpieczeniowymi, oraz przed sądami cywilnymi, o ile spór wynikł z umowy o pracę.

Zaświadczenia i legalizacja zaświadczeń w sprawach alimentacyjnych mogą być zwolnione na podstawie § 11 (1).

Do § 10 (2).

Urzędom dyplomatycznym nie przysługuje w charakterze urzędu zwierzchniego prawo

udzielania zniżek lub zwolnień od opłat konsularnych. Zalecanie wykonania podległym urzędom konsularnym pewnej czynności (np. wizowanie paszportu) na warunkach ulgowych mogą obejmować tylko przypadki, w których rozporządzenie lub taryfa przewidują przyznanie ulgi.

Do § 11.

Sam fakt posiadania świadectwa ubóstwa nie uprawnia jeszcze strony do uzyskania danej czynności bezpłatnie lub na warunkach ulgowych. Przed przyznaniem stronie prawa ubogich urząd konsularny winien zbadać i ocenić:

a) czy dana czynność jest dla strony konieczna (np. wydobycie lub legalizacja metryki lub innego dokumentu bezwzględnie potrzebnego dla konkretnej, realnej sprawy, poszukiwanie żywiciela, pomoc w uzyskaniu alimentów). Nie mogą być uważane za czynności konieczne poszukiwanie bliżej nieokreślonych spadków lub przeprowadzenie innych wywiadów, czynności, zmierzające do realizacji nieistotnych lub urojonych pretensji itp.;

b) czy stan majątkowy strony istotnie nie pozwala jej na uiszczenie co najmniej częściowo przewidzianej opłaty.

Osoby przebywające w Polsce powinny dla udowodnienia swego stanu majątkowego nadesłać urzędowi konsularnemu świadectwo ubóstwa wystawione przez właściwą władzę polską.

Rodzaj dowodu, jaki osoby stale zamieszkałe zagranicą, powinny w tym celu przedstawić urzędowi konsularnemu, powinien być ustalony przez urząd dyplomatyczny jednolicie dla całego obszaru danego państwa, zależnie od warunków lokalnych (świadectwo o stanie majątkowym, zaświadczenie urzędu podatkowego, dokument, stwierdzający fakt pozostawania bez pracy lub pobierania zasiłków z funduszów publicznych itp.). Wykaz tych dokumentów powinien być wywieszony w każdym urzędzie konsularnym na tablicy obwieszczeń urzędowych. Świadectwa o stanie majątkowym (świadectwa ubóstwa), wystawione przez obce władze oraz zaświadczenia i polecenia związków lub stowarzyszeń nie stanowią jako takie dostatecznego dowodu ubóstwa i mogą być brane pod uwagę jedynie łącznie z innymi dowodami.

Zniżki i zwolnienia od opłat z powodu ubóstwa powinny być stosowane zasadniczo tylko do obywateli polskich, a do obywateli obcych jedynie w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie i w granicach wzajemności w stosunkach z państwem, którego dana osoba jest obywatelem. W szczególności nie powinno mieć zasadniczo miejsca zwolnienie cudzoziemca od opłaty wizowej lub udzielenie mu zniżki od tej opłaty.

Do § 12.

Kredytowanie opłat i zwrotu wydatków rzeczywistych może mieć miejsce wyłącznie w stosunku do obywateli polskich, przebywających w chwili zaciągnięcia zobowiązania zagranicą i powinno być ograniczone do zupełnie wyjątkowych przypadków, gdy strona udowodni, że nie ma istotnie na razie możności uiszczenia należności i nie zachodzą żadne wątpliwości, że uiści ona należność w ustalonym terminie (patrz np. uwagę 2 do poz. 2 i 3 taryfy) a niewykonanie czynności naraziłoby stronę na niepowetowaną szkodę.

Opłaty ulgowe, wymierzone na podstawie § 11, nie mogą być w żadnym przypadku kredytowane.

Terminy spłaty należności powinny być możliwie krótkie, a ewentualne raty, na które rozłożono spłatę, odpowiadać realnej sile płatniczej strony.

Dla ewidencji i kontroli kredytowanych należności skarbowych urząd konsularny prowadzi Księgę Kontroli Należności Skarbowych. Wypis z księgi tej za dany miesiąc urząd konsularny przesyła wraz z wykazem należności, które w ciągu miesiąca zostały bądź uiszczone lub umorzone bądź skreślone na skutek wysłania wniosku egzekucyjnego, stosownie do instrukcji niniejszej do § 15, równocześnie z miesięcznym sprawozdaniem rachunkowym do MSZ. (A. II. K. Z.).

Zobowiązany powracając do kraju, otrzymuje od urzędu konsularnego odpowiednią ilość blankietów nadawczych do P. K. O., wypełnionych według wzoru Nr I, pouczając go równocześnie o konieczności uiszczenia należności w ustalonych terminach i bezzwłocznego przesyłania urzędowi konsularnemu odcinka blankietów (potwierdzenia dla wpłacającego) w celu skreślenia zobowiązania, a to dla uniknięcia postępowania egzekucyjnego. W razie niedotrzymania przez zobowiązanego terminu płatności, urząd konsularny powoduje postępowanie egzekucyjne stosownie do instrukcji niniejszej do § 15 rozporządzenia.

Dłużnika przebywającego za granicą, a nieposiadającego majątku w Polsce, należy — w razie niedotrzymania terminu płatności — wezwać pisemnie do uregulowania należności. Jeżeli po dwukrotnym wezwaniu w odstępach miesięcznych zobowiązanie nie zostanie uregulowane, należy zaniechać dochodzenia należności i skreślić ją z ewidencji, powiadamiając o tym MSZ. (A. II. K. Z.). Skreślenie należności z ewidencji nie stanowi umorzenia zobowiązania. W razie zgłoszenia się zobowiązanego do urzędu, w którym należność powstała, lub do innego urzędu konsularnego, który dowie się o nieuregulowaniu należności, należność powinna być ściągnięta z równoczesnym powiadomieniem o tym MSZ. (A. II. K. Z.). W przypadkach, gdy zobowiązany posiada majątek w Polsce, należy traktować go na równi z zobowiązanym, przebywającym w Polsce i spowodować przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne stosownie do instrukcji niniejszej do § 15.

Dla ułatwienia postępowania egzekucyjnego należy w każdym przypadku kredytowania należności odnotować w akcie, czy i w jakiej postaci i wysokości strona posiada majątek lub źródło dochodów w Polsce.

Do § 14.

do (1). Ponieważ od wymiaru opłaty i wydatków rzeczywistych przysługuje stronie odwołanie (§ 19) i prawo skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, urząd konsularny obowiązany jest w przypadkach spornych, gdy strona twierdzi, że opłata lub zwrot wydatków rzeczywistych zostały jej wymierzone niewłaściwie, wydać swą decyzję na piśmie również w przypadkach, gdy strona zgłasza się osobiście w urzędzie. Wystarczy w tym przypadku wręczenie stronie odpowiednio wypełnionego i podpisanego formularza z wezwaniem do uiszczenia wymierzonej opłaty i zwrotu wydatków rzeczywistych.

do (2) Otrzymawszy podanie bez opłaty należnej za załatwienie sprawy, urząd konsularny wzywa stronę do uiszczenia należności. Jeśli łączna suma opłaty konsularnej i wydatków rzeczywistych nie da się z góry ustalić należy żądać odpowiedniej zaliczki.

Jeśli urząd konsularny może wykonać żądaną czynność we własnym zakresie bez współudziału władz miejscowych lub krajowych (np. wystawienie paszportu lub wizy, legalizacja konsularna bez uprzedniej legalizacji innych władz, uwierzytelnienie podpisu) uskutecznia on ją dopiero po wpłaceniu przez stronę należności. Jeżeli do wykonania czynności potrzebne jest współdziałanie innej władzy (np. wydobycie dokumentu lub poszukiwanie osób) urząd konsularny zwraca się — równocześnie z wezwaniem strony do uiszczenia należności— do właściwej władzy o dokonanie odnośnej czynności. O ile strona następnie nie uiści należności obowiązuje § 17 (2) rozporządzenia.

Stronie przebywającej w kraju, urząd konsularny przesyła, zawiadamiając ją o wysokości należnej opłaty, blankiet nadawczy do P. K. O., wypełniony według załączonego wzoru Nr 1, z jednoczesnym pouczeniem, że właściwy odcinek (potwierdzenie dla wpłacającego) należy przesłać urzędowi konsularnemu jako dowód uskutecznionej wpłaty. Uiszczenia należności w znaczkach stemplowych należy żądać tylko w tych przypadkach, gdy należność obejmuje jedynie opłatę konsularną bez zwrotu wydatków rzeczywistych. Obliczenie należności płatnej w znaczkach stemplowych powinno przy tym nastąpić w ten sposób, ażeby cena znaczka łącznie z dodatkiem 10% odpowiadała wysokości opłaty konsularnej.

Sposób wpłacania gotówki przez strony przebywające za granicą, nie zgłaszające się osobiście pozostawiony jest praktyce stosowanej przez urzędy konsularne.

Przesyłanie stronie załatwienia za zaliczeniem pocztowym jest w zasadzie niedopuszczalne i może mieć miejsce jedynie w stosunku do osób przebywający zagranicą gdy:

a) z podania wynika, że sprawa nie cierpi nawet zwłoki 2 — 3 dni dla uprzedniego uiszczenia należności (np. przy wizach w przypadkach nagłej i nieprzewidzianej konieczności wyjazdu),

b) petent wyraźnie zażąda przesłania mu załatwienia (np. zawizowanego paszportu) za zaliczeniem,

c) osoba petenta daje zupełną rękojmię, że przesyłka zostanie wykupiona.

W tych wyjątkowych przypadkach kwoty pobierane za zaliczeniem pocztowym, powinny być traktowane jako należności kredytowane stosownie do instrukcji niniejszej do § 12.

W przypadkach nieodzownego przesłania załatwienia do właściwej władzy administracji ogólnej przed uiszczeniem należności (§ 14 (2)), urząd konsularny załącza do pisma swego według wzoru Nr 2 blankiet nadawczy do P.K.O., wypełniony według wzoru Nr 1, oraz blankiet dla powiadomienia Ministerstwa Spraw Zagranicznych, wypełniony według załączonego wzoru Nr 3. Pismo według wzoru Nr 2 pisze się przez kalkę w dwóch egzemplarzach. Drugi egzemplarz wysyła do MSZ. (A. II. R. C.), posługując się odwrotną stroną tegoż formularza (wzór Nr 4), dołączając formularze potrzebne dla wszczęcia przez Ministerstwo postępowania egzekucyjnego w przypadku, gdy zobowiązany nie uiści należności (patrz instrukcję niniejszą do § 15). Należności z tytułu załatwienia, przesłanego w takich przypadkach urzędom administracji ogólnej, nie wnosi się do Księgi Kontroli Należności Skarbowych.

Do § 15.

Jeśli strona nie uiści kredytowanej należności w ustalonym terminie a należność podlega w myśl niniejszych przepisów do § 12 przymusowemu ściągnięciu, urząd konsularny przesyła do Ministerstwa Spraw Zagranicznych (A. II. R. C.) przy piśmie według załączonego wzoru Nr 5 następujące formularze, wypełnione według wzorów Nr 1 i Nr 6 (wraz z wkładką dla zobowiązanego), dołączonych do Instrukcji z 15 czerwca 1937 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Monitor Polski z 1937 r. Nr 143, poz. 238):

a) upomnienie,

b) wniosek i zarządzenie egzekucyjne w 2 egzemplarzach,

c) zarządzenie egzekucyjne w 2 egzemplarzach.

Urząd konsularny wypełnia przy tym we wszystkich formularzach rubryki: „nazwisko i imię zobowiązanego", „miejsce zamieszkania" i „suma należności" (dwie rubryki); w rubryce „rodzaj należności i podstawa prawna" urząd konsularny wpisuje swą nazwę, rodzaj dokona-

nej czynności i odnośną pozycję T. O. K., w rubryce „rok lub okres" — okres budżetowy, na który przypadła płatność należności. Pozostałe rubryki wypełnia Ministerstwo Spraw Zagranicznych, które będąc wierzycielem głównym występującym z wnioskami o egzekucję załatwia wszystkie sprawy związane z doręczeniem zobowiązanemu upomnienia, przesłaniem wniosku egzekucyjnego do właściwego urzędu skarbowego oraz prowadzeniem ewidencji wysyłanych tytułów wykonawczych. Z chwilą wystąpienia do Ministerstwa Spraw Zagranicznych z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego urząd konsularny skreśla należność w Księdze Kontroli Należności Skarbowych, która przechodzi do ewidencji należności skarbowych, prowadzonej przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

B. Do Taryfy Opłat Konsularnych.

Do poz. 1.

Wolne są od opłaty również podania, zawierające skargi lub zażalenia na polskie urzędy lub polskich urzędników publicznych.

Jeśli załatwienie sprawy wymaga dwóch lub więcej samodzielnych czynności przewidzianych w T. O. K. (np. wydobycie i legalizacja dokumentu) pobiera się opłaty za każdą z tych czynności.

Do poz. 2 i 3.

Przedłużenie ważności paszportu wystawionego przez władze krajowe podlega zgodnie z art. 15 ustawy z 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 404) opłatom normalnym przewidzianym w § 7 łącznie z § 13 (2) rozporządzenia z 12 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 461).

Zwolnienie od tych opłat albo ich obniżenie przez urząd konsularny może nastąpić tylko wówczas, gdy paszport był wystawiony w kraju bezpłatnie lub za opłatą zniżoną na mocy art. 13 ustawy o paszportach. Zastosowanie ulg w przypadkach wystawienia paszportu na mocy art. 14 (1) pkt 2, 3 i 5 ustawy o paszportach może — zgodnie z art. 14 (2) ustawy o paszportach oraz § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 1 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 334) — nastąpić jedynie na podstawie decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, a w przypadkach art. 14 (1) pkt 4 na podstawie decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Paszporty wystawione za opłatą ulgową do państw, z którymi zawarte zostały umowy w sprawie ułatwień paszportowych (art. 14 (1) pkt 1 ustawy o paszportach), mogą być za tą samą opłatą przedłużone jedynie w przypadku przedłożenia przez stronę dodatkowej akredytywy i na okres odpowiadający umownie ustalonej wysokości tejże akredytywy.

Odpowiednią opłatę za przedłużenie paszportu wystawionego w kraju pobiera się niezależnie od powodu, dla którego powrót do kraju nie może nastąpić w terminie ważności paszportu.

Do poz. 4.

Obywatele państw i kategorie cudzoziemców, w stosunku do których ustalone zostały odmienne opłaty wizowe lub zwolnienie z tych opłat na podstawie §§ 9 i 10 rozporządzenia, podawane są w obwieszczeniach Ministra Spraw Zagranicznych. Za innego rodzaju wizy, aniżeli w obwieszczeniach wymienione, obywatele danego państwa opłacają, o ile wydanie takiej wizy jest dopuszczalne, normalne stawki przewidziane w poz. 4.

Do bezpaństwowców stosuje się opłaty wizowe, które obowiązują dla obywateli państwa, które wystawiło bezpaństwowcowi dokument podróży.

Bezpłatne wizy do uzdrowisk polskich mogą być wydane tylko wówczas, jeśli cudzoziemiec udowodni, że udaje się do danego uzdrowiska (np. biletem kolejowym do danego uzdrowiska ewent. tryptykiem samochodowym lub samolotowym itp.) i nie zachodzi podejrzenie, że udaje się on do Polski w rzeczywistości w innych celach (np. handlowych lub rodzinnych), a podany przez niego cel podróży jest tylko pretekstem dla uzyskania bezpłatnej wizy.

Zwolnienie od opłat wizowych nie obejmuje zasadniczo zwolnienia od zwrotu wydatków rzeczywistych, których pobranie pozostawione jest uznaniu urzędu konsularnego.

Do poz. 8.

W szczególności pobiera się za wystawienie:

1) świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa zł 10, od robotników i osadników zł 2.50;

2) zaświadczenia na przywóz do Polski broni myśliwskiej zł 20, przy czym zaświadczenie za tą opłatą może przy wyjeździe na polowania w Polsce obejmować do 4 strzelb (sztucerów) przeznaczonych do własnego użytku osoby, na którą opiewa zaświadczenie; za zaświadczenia na przywóz innego rodzaju broni lub na przewóz broni przez obszar Polski zł 20 od każdej pojedyńczej broni; zaświadczenie na przywóz do Polski broni przez osoby biorące udział w oficjalnych zawodach strzeleckich lub szermierczych jest wolne od opłaty;

3) zaświadczenia na przylot do Polski lub przelot przez obszar Polski obcego statku powietrznego zł 20;

4) zaświadczenia potrzebnego do uzyskania pozwolenia na przekazanie pieniędzy z Polski, o ile pozwolenie dotyczy:

a) jednorazowego przekazu pieniędzy zł 10,

b) wielokrotnego przekazywania pieniędzy zł 20.

Osoby, przebywające zagranicą w celach naukowych opłacają w obu przypadkach zł 2;

5) zaświadczenia spisu mienia przesiedleńczego zł 20, od reemigrantów zł 5;

6) zaświadczenia spisu rzeczy przesyłanych w darze zł 12.

Do poz. 16 — 29.

Ze zwolnienia od opłat wymienionych w tych pozycjach korzystają następujące przedsiębiorstwa żeglugi morskiej:

1) Żegluga Polska S. A. do 31.XII. 1946 r.,

2) Polsko - Brytyjskie Towarzystwo Okrętowe S. A. do 28.XII. 1943 r.,

3) Gdynia — Ameryka, Linie Żeglugowe S. A. do 23.IV. 1945 r.,

4) Polsko - Skandynawskie Towarzystwo Transportowe S. A. do 5.II. 1943 r.

Do poz. 38.

Z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki przeprowadzenie dowodu w sprawach cywilnych i karnych może nastąpić dopiero po uprzednim wpłaceniu przez sąd wzywający, w oparciu o art. 258 K. P. C., kwoty wystarczającej:

a) w sprawach cywilnych na pokrycie opłat konsularnych za przeprowadzenie dowodu z poz. 38 i ewentualnie poz. 52 — 53 oraz kosztów rzeczywistych;

b) w sprawach karnych na pokrycie kosztów rzeczywistych.

W przypadkach przeprowadzenia dowodu w sprawach karnych, do wydatków rzeczywistych zalicza się przede wszystkim koszta podróży urzędnika przeprowadzającego dowód, w wysokości ustalonej obowiązującymi przepisami o podróżach służbowych, delegacjach i przesiedleniach poza granicami Państwa.

Do poz. 50.

Droga konsularna obowiązuje obywateli polskich przebywających poza granicami Polski we wszystkich sprawach paszportowych i sprawach, dotyczących obywatelstwa, nie obowiązuje ona natomiast w sprawach wydobywania dokumentów z kraju oraz legalizacji dokumentów przez władze krajowe.

Do poz. 51.

Sumy i przedmioty spadkowe, wydobyte przez urząd konsularny, które z jakichkolwiek przyczyn nie mogą być natychmiast przekazane osobom uprawnionym lub właściwej władzy krajowej, nie stanowią depozytu. Stają się one depozytem jedynie wówczas, jeśli osoba uprawniona wystąpi z formalnym wnioskiem o przyjęcie odnośnej sumy lub przedmiotów do depozytu i urząd konsularny sporządzi protokoł depozytowy.

Do poz. 52.

Pojęcie lokalu urzędu konsularnego obejmuje również teren przyległy do gmachu, w którym mieści się lokal urzędu.

Niniejsza Instrukcja wchodzi w życie łącznie z rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 6 września 1937 r. o opłatach konsularnych. Jednocześnie tracą moc obowiązującą instrukcja wykonawcza do rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 18 kwietnia 1934 r. w sprawie T. O. K., opublikowana w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 1 lipca 1936 r. Nr 7, oraz wszelkie inne zarządzenia w zakresie stosowania rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 18 kwietnia 1934 r. w sprawie taryfy opłat konsularnych.

(Przedruk z Dz. Urz. Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 20 października 1937 r. Nr 5, poz. 40).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o zniesieniu ekspozytur urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż z dn. 1 grudnia 1937 r. znosi się istniejące:

I. **w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej we Lwowie:**

1) w Bełzie ekspozyturę urzędu skarbowego w Sokalu;

2) w Rymanowie ekspozyturę urzędu skarbowego w Sanoku;

3) w Sieniawie ekspozyturę urzędu skarbowego w Jarosławiu;

4) w Strzyżowie ekspozyturę urzędu skarbowego w Rzeszowie;

5) w Szczercu ekspozyturę urzędu skarbowego we Lwowie.

II. **w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Stanisławowie:**

1) w Bursztynie ekspozyturę urzędu skarbowego w Rohatynie;

2) w Tyśmienicy ekspozyturę urzędu skarbowego w Tłumaczu;

a ich agendy przekazuje się właściwym urzędom skarbowym.

Komunikat

w sprawie płatności podatków w m-cu grudniu 1937 r.

W grudniu 1937 r. płatne są podatki następujące:

1) do dnia 5 grudnia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 30 listopada 1937 r.; do 20 grudnia — tenże podatek, pobrany przez

sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 1 do 15 grudnia 1937 r.;

2) do dnia 7 grudnia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w listopadzie 1937 r.;

3) do dnia 25 grudnia zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1937 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w listopadzie 1937 r. przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych obrotach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

4) do dnia 31 grudnia — nabywanie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na r. 1938.

Ponadto płatne są w grudniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 30 listopada 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie . . .	100 Blg.	89,93	89,50
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,27	5,24½
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,27	5,24½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	293,97	292,25
Franki francuskie . . .	100 Fr.	18,09	17,69
Franki szwajcarskie .	100 Fr	122,30	121,50
Funty angielskie	1 Ł.	26,41	26,25
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,30	26,00
Funty tureckie . . .	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. .	100 K.	17,50	16,70
Korony duńskie . . .	100 K.	117,84	117,00
Korony estońskie . .	100 K	—	—
Korony norweskie . .	100 K.	132,58	131,60
Korony szwedzkie . . .	100 K.	136,03	135,05
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21,80	21,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,66	11,25
Marki niemieckie .	100 Mk.	118,00	114,00
Pengō węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	99,20	98,00

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	293,25	293,97	292,53
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,75	89,93	89,57
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,63	11,66	11,60
Konstantynopol . .	1 Ł.		—	—
Kopenhaga	100 K.	117,55	117,84	117,26
Londyn	1 Ł.	26,34	26,41	26,27
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,86	27,66
Montreal	1 Dol.	—	5,28¼	5,25¾
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,27	5,28¼	5,25¾
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,27½	5,28¾	5,26¼
Oslo	100 K.	132,25	132,58	131,92
Paryż	100 Fr.	17,94	18,09	17,79
Praga	100 K.	18,58	18,63	18,53
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,70	136,03	135,37
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł	—	26,41	26,27
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,00	122,30	121,70
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie .	100 Mk	—	121,00	117,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.